

SALA DE LECTURĂ

CANGRENA

TRANDAFIRIE



Supliment de **OPOZIȚIE** al revistei «Luceafărul»

19 aparține bilunar anul II / 1991 8 pag. — 5 lei

# DUMINICA ORBILOR

Uneori, văzînd cum se agită opoziția, mi-este teamă că s-ar putea surmena. Fiindcă ea nu trage nici spre dreapta, nici spre stînga, nici în sus și, asemenea viețuitoarelor din faimoasa fabulă, „Racul, broasca și o știucă”, în toate părțile deodată, anihilîndu-și orice porniri martiale. Dacă nu s-a creat — încă? — un consens (o)pozițional, slavă domnului, este pe cale de a se oficia unul trandafiriu, iscat chiar în spațiul partidului de guvernămînt. Elemente de soi, ararorii hrănite cu soia, fiindcă gospodăriile de partid le țineau ca în sinul lui Avraam, reajaune în ciolan, își dau arama pe față. Să nu vorbim de unce prefecturi și întreprinderi, unde foștii, actualii și, poate, eventualii conducători își fac provizii ca hîrciogii și secătuiesc visteriile ca niște cămile, ei să rămînem sub cupola Parlamentului, atît de clar-văzătoare după ce aleșii lui au fost recrutați în Duminica Orbului. Am spus bine, recrutați și nu aleși. Aici există o anumită parte a deputaților și senatorilor care, prin întreaga lor operă salvează — atenție! — onoarea opoziției. Da, sîntem tot în spațiul limbii române. Dacă ar reinvia din moarte nenea ancu l-ar invidia — se-nțege, de moarte — pe domn' lae Gheorghe Dumitrașcu, el mai autentic comic din ciți dat tărîmul balcanic. Debit verbal, gestică, întreaga sa rezență scenică îl umbrește departe pe domn' Nae Cățaenec, rămas aproape 100 de ani fără rival. Iată, a trebuit să vină revoluția din decembrie ca personajele imaginare să fie concurate de cele reale. Iată, mai presus de literatură! Inși ca domnul Nae Gheorghe Dumitrașcu se nasc dată la 200 de ani dar reușe să-și compromită partidul e-i tolerează în numai douăzeci de minute. Ei nu trebuie lungăși de la microfon, dimotrivă, stimulați să se producă, fiindcă numai așa putem ști cum stăm și cu cine lăm în frunte, mai exact pe oze. Singurul ins care mai menința popularitatea bococului de Constanța era Iadu Ceonța, dar, îndrăostit de la o vreme de unguroaică, pre numele ei rescurtat Carol, i-a dat posibilitatea lui Romulus Vulpescu — ce nume predestinat! — să mai recupereze din timpul pierdut și, iată, acesta promite să devină un trandafir, parlon, o stea de primă mărime. Ce discursuri, ce invective, ce amenințări emană franțuzita a gură! Doar Vasile Văcaru, nspirat și el de regnul care i-a hărăzit numele, mai are pe limbă ceea ce alții n-ar fi în stare să păstreze nici în suflere. Mai există și alte personaje la fel de rozalii dar spațiul tipografic nu ne îngăduie să-i omagiem așa cum se cuvine. Importantă rămîne însă ideea că opoziția poate sta liniștită: ceea ce își face FSN-ul cu mina sa nu l-ar putea face nimeni. Cînd defilezi cu astfel de personalități, succesul impopularității și-e garantat sigur. Iar opoziția, fie ea și derrotivă, poate să mai ațîncască puțin.

Cangrena trandafirie care a declanșat atacul numai în voarea ei, a opoziției.

OBSERVATOR



CUM D-LE, CHIAR GREZI ÎN NOUL GUVERN ?!



O ZI DIN VIAȚA PREȘEDINTELUI ALES pag. 5

SÎNGE CONTRA BERE pag. 3

Pleacă ai noștri, vin tot ăia?



● Intrată pe unele medii în postura unei muze vesele, Anca Romeci dă lovitură după lovitură — hazoase, se înțelege — încât trebuie să fii gîdilat ca să rizi. Încercînd ea, muza, să facă un fel de anchetă judecătorească în acest vast și atît de alunecător teritoriu al sunetelor, de la Adam încoace pînă la Eugen Barbu, cîndva mentorul ei, chiar și spiritual, nu reușește decît să ne stîrnească o îndelungă compasiune, mai ales atunci cînd tonul său săltăreț ca al unei broaște ne mai ratează o duminică la iarbă verde. Doamne, că mare lac a mai ajuns și radioul nostru!

● În spațiul aceluiași unde o voce de aur, rară prin nodurile sale guturale, aleargă de la o poartă la alta mai repede decît însuși balonul despre care depune mărturie. Mulți vor înțelege că această „rara avis” e Ilie Dobre, faimosul cronicar sportiv al Balcanilor și Carpaților care, mai recent, pentru a-și îmbogăți repertoriul se servește și de cuvinte decupate dintr-un dicționar inexistent în biblioteca sa. Spre exemplu, de curînd, vînd să spună că între negreala norilor și soarele strălucitor e o distonanță, croncănitura sa, pardon, cronicăria sa, a găsit mai nimerit cuvîntul disonanță. Sună bine, nu? Da, dar în alte contexte. La Ilie Dobre, cu exercițiile sale de retorică și reciclare, se admite. Exact, pe cînd un examen de admitere la cursurile limbii române?

● Teatrul Mic se descurcă la fel de bine și fără Dinu Săraru. Noua premieră de acolo „Mătrăguna”, aduce la rampă un actor, Mitică Popescu, cu o creație de milioane. Oare aceste parale vor intra și în visteria instituției, ca toate de gen, suflînd greu în criza democrației? Artei, și ea într-o oarecare criză, îi trebuie cîteva respirații artificiale. Cu actori ca aceia de la Teatrul Mic există speranțele întremării.

● Aflăm că un grup parlamentar a semnat un moratoriu prin care se cere eliminarea din etapele superioare ale puterii a acelor care au colaborat... cu Puterea, anterioară revoluției. Printre semnatarii, descoperim — cu emoție! — că se află și Daniela Crăsnaru, aceeași persoană care în urmă cu cîțiva ani prezenta, într-o delegație restrînsă a scriitorilor, Omagiul în fața perechii prezidențiale. Noi, telespectatorii aceluiași moment, tragem concluzia că Daniela Crăsnaru intenționează acum să se retragă din viața politică. Păcat! Doar are o îndelungată experiență.

● Continuă amenințările scrise și verbale la adresa ziariștilor care încearcă să se apropie de adevărul acestor ani, luni și zile. Se vede treaba că oamenii umbrei, rămași încă în aceeași păcuoasă noapte sînt bintuiți de noi coșmaruri.

**Editura „Casandra” sau cum s-o mai fi numind ea acum, continuă să ne aresteze peste o jumătate de milion lei, venit realizat din vînzarea gazetelor noastre. Înainte de a o chema în instanță, facem un nou apel că Marius Filipașcu, omul care a încheiat contracte cu noi, să-și reducă investițiile și să-și plătească datoria. Astfel — după cum anunță și alte ziare — nu vor mai putea să facă vreo casă de piatră, fiindcă e deja gata una să-i primească. Acolo chiar și hainele sînt gratuite.**

● Cu prilejul ultimei întîlniri dintre președintele României și președinții principalelor cinci partide de opoziție, dl. Ilescu declara că va trebui să extîndă discuțiile și cu partidele nereprezentate în parlament, fiindcă l s-a

adresat deja o asemenea cerere. Nouă ne-a șoptit o păsărică, nu-i dăm numele, se înțelege de ce, că cererea ar fi fost taman a Partidului Socialist al Muncii. Imaginați-vă ce dialog constructiv, ce concordie, ce consens, ce unitate de monolit, chiar. Doar se va desfășura între prieteni și foști colegi, se va fundamenta pe baze solide, pe tradiții muncitorești, pe o educație comună, materialist-dialectică. Dacă discuția cu opoziția incomodă a durat 3 ceasuri împănate cu brifcor, apă minerală și sandviciuri, convorbirea cu toții se va extinde practic ca în zicala: „și au mincat și au băut, trei zile nunta a ținut”.

● Am aflat cu surprindere, dintr-o gazetă ca un os de pește în gîtul FSN-ului, că luna, cînd cucuveaua se odihnește, „la Palatul Cotroceni cîntă pitpalacul”. Nici n-a apărut bine știrea, că golani destabilizatori s-au și adăpat în izvorul nesecat al folclorului nou: „La palatul Cotroceni cîntă pitpalacul / Ilescu și Petrică or să dea de dracu”.

● Baltazar ne-a arătat, scuzîndu-l parcă, cît de tineri sînt ziariștii care

la mină și, chemînd un sobor de preoți, să facă o slujbă de mulțumire lui Bogdan Baltazar. Fiindcă, dacă n-ar fi fost el, fițiucile respective, cum le-a numit un „distins” senator de Constanța (România liberă, Expres, Flacăra, Luceafărul etc.) ar fi dat faliment. B.B. și nu altul a reușit să reducă procentul de scumpire a hîrtiei de la 40% la 29,4%. Dar el trebuie susținut, măcar de rugă dumnezeiești, ca să poată struni caii mai departe, că altfel iar o iau razna, tînzînd către 100%. Tot mulțumită lui, guvernul și-a îmbogățit colecția cu o nouă comisie, de anchetare a acestui abuz.

● Incredibil și cu atît mai dărmant: 1 kg cireșe — 500 lei; 1 kg căpșuni — 400; 1 kg mușchi de vită — 327; 1 kg cașcaval — 260; 1 kg cartofi noi — 250 lei. Parcă am fi plătiți în lire italiene.

● După revoluție, o sumă de securiști neinformați, sau poate prea informați, s-au grăbit să-și schimbe numerele mașinilor, ca să scape de furia mulțimii. Numerele cu 3 cifre au fost înlocuite cu altele, din grupa 1 B, dar

## ANCA ROMECI ȘI GÎDILATUL ROMÂN ● „MĂTRĂGUNA” ÎNTREMEAZĂ ● CUCUVEAUA CONTRA PITPALAC ● PISICI ȘI WHISKY LA APROZAR ● NOSTRADAMUS — LOCOTENENTUL LUI RĂZVAN ● ILIESCU PLEACĂ... [ÎN AMERICA DE SUD!]

fac parte din acea parte a presei care critică, critică și iar critică fragilul nostru guvern, fragila noastră poliție, pe fragilul nostru prim-ministru și fragilul nostru președinte tranzitoriu, care, la cel mai mic șoc, riscă să se spargă în mii de bucățele: „Orice flăcău și orice fătucă își permite să critice orice și pe oricine”. De unde deducem că jurnaliștii formați, serioși, maturi, pot fi găsiți doar în cealaltă parte a presei: pro, pro și iar pro. Tot pe loc, tot pe loc!

● Tot guristul lui Roman a declarat: „Nu avem lege”. N-a făcut decît să ne confirme ceea ce știam de mult. De data asta însă s-a referit la numirea de ambasadori. Aici fărdelegea e, într-adevăr, stăpînitore: Chițac la turci, Voican la senegalezi, Șerbănescu la kuweitien... numai oameni antrenati, născuți cu arma în mină: un piroman, un cioclu cu mitralieră și un instructor de teroriști. Ce mai, am ieșit în lume în forță!

● Sîntem în dilemă: ori Baltazar s-a făcut om cinstit, ori delaționea i-a intrat în singe ca un drog. În orice caz, în plină conferință de presă, prefăcîndu-se că nu vede la distanță fără ochelari (și ăia de cal) a procedat la demascarea publică a unui fost coleg din Ministerul de Externe, care s-a legitimat ca „Independent”. Poate făceau parte din direcții diferite.

● Pe modelul deja verificat al liberalizărilor succesive și, practic, nelimitate, în funcție de cursul dolarului, sîntem anunțați că vom asista la o nouă etapă a remanierii guvernamentale, în funcție de cursul credibilității.

● Toți redactorii șefi ai publicațiilor de opoziție ar trebui să pună mină de

cu 5 cifre, de la 60 000 în sus. A rămas neschimbată doar culoarea limuzinelor: neagră.

● S-au băgat pisici în comerț! Din ce în ce mai des putem observa leneșele feline odihnindu-se molatic printre invariabilele borcane cu spanac și sticle de whisky: ba la alimentara, ba la aprozar, ba la... cofetărie. La Parlament n-au fost repartizate, fiindcă acolo dănuie doar șoarecii.

● Și tot de ale comerțului fesenist: a fost cinstită memoria eroicei invazii minerești din iunie trecut într-un mod extrem de inspirat. O idee care merită un premiu la „Cîntarea României”: celui mai ordinar salam (deși costă 140 lei/kg) i s-a dat numele de „Valea Jiului”. Putem să ne băgăm mina în flăcările iadului, precum Mucius cel celebru, că niciodată un salam nu va fi botezat „Piața Universității”.

● Am fost informați că Ion Ilescu a dat mina cu o ziaristă de la Dreptatea. Scandal mare în Cotroceni. Zburau tot felul de pene. „Trădare să fie — au zis consilierii —, dar s-o știm și noi”. Președintele l-a asigurat c-a fost doar o regretabilă eroare, pentru care și-a cerut scuze, și-a făcut autocritica, și și-a luat angajamentul că altă dată nu o va mai repeta.

● Nostradamus a prezis că cel de al treilea război mondial se va purta între două mari puteri ale lumii, fiind declanșat de un conducător arab. Vă asigurăm că profetul s-a înșelat. Războiul va începe într-adevăr, dar nu cu protagoniștii numiți. Sinistrul, care va dura 27 de ani, se va declanșa cu o forță nebanuită, într-o țară mică, dar cu ambiții mari. Televiziunea Română, obiectiv militar, se pregătește de

așediu de cîteva luni bune. În fața intrării principale sînt două rînduri de sîrmă ghimpată, un șanț și încă două șiruri de sîrmă. Gardul a fost înălțat și împănăt cu un șir de lănci. Trupele în uniforme de camuflaj patrulează în spatele liniilor, iar undeva sus, la etajul 11, un cap luminat gîndește planuri tactice și strategice pentru cucerirea Europei. Locotenenții sobri, cu un trecut solid verificat — Mircea Hamza, Gabriela Neagu, Felicia Meleşcanu, Cornelius Roșianu — sînt la posturi și se pregătesc de atac. Căci lumea e cucerită în primul rînd de imaginea pe care i-o oferi.

● Încă o bilă albă, luată din urna de la parlament, pentru poliția română, vajnică păstrătoare de tradiții și datini. Este uluitor cu cîtă grijă protejează ea tot ce ține de specificul capitalei noastre. Țigăncile cu flori și semințe au fost adevărate pioniere ale privatizării. În crunta epocă odioasă, ele au ținut să-și păstreze statutul de comercianți libere. După posibilități, toate au contribuit la pavoazarea străzilor orașului. Unele cu lalele sau trandafiri, altele cu coji de semințe de floarea soarelui sau dovleac, și toate cu fustele lor multicolore. După revoluție, cînd gheretizarea a început să-și spună serios cuvîntul în comerțul particular, se părea că vremea lor ambulăntă începe să apună. Astăzi, trotuarele noastre sînt la fel de pitoresc împetrișate. Vînzătoarele de bomboane agricole au un rol important în susținerea liniștii noastre, a stabilității co-



tidiene. Ele nu incită la violență, nu „profanează trivialități” și nu scandează lozinci anti.

● Biroul de presă al guvernului s-a transformat în cimitir al elefanților: George Marinescu, Teodor Brateș, cumnata d-lui Roman, Valentina Mănescu, și foarte foarte mulți alții. Ar fi fost mult mai indicat pentru cimitir Parcul Cotroceniilor, mai spațios și mai aerisit. Acolo însă biroul de presă e mult mai slab dotat cu personalități.

● Ultimă oră: Ilescu și-a cumpărat sombrero. Pleacă în Mexic.

● „Ce grea e sanmarineza asta”, ar fi exclamat fratele lui V.C. Tudor, colonelul, aflat în San-Marino cu prilejul unui meci de fotbal.

MICHIDUȚA





Se pare că, alături de gelozie și prostie, ambiția este una dintre cele mai păguboase slăbiciuni omenești. Am să vă povestesc un caz petrecut pe strada mea.

La numărul 43 A, locuia o tânără brunetă, înaltă, cu părul pină la coapse, cu ochii verzi și năsul în vînt, deșteaptă și nostimă foc. La numărul 45, adică alături, locuia un tânăr înalt, brunet, cu părul cirionțat, cu ochii negri și strălucitori, avînd o minte ca briciul. Cei doi se cunoșteau din copilărie și se iubeau din adolescență (sau invers). La vîrsta de nouăsprezece ani ei s-au logodit, urmînd să se căsătorească exact în ziua în care vor împlini douăzeci și unu fix, adică pe 12 august, într-o duminică. Amorul lor era cunoscut, toți locuitorii de pe stradă îi priveau cu duioșie cînd se întorceau de la școală mină-n mină și privire în privire, așteptînd cu emoție să ia bacalaureatul, să dea admiterea la facultate și să-i vadă căsătoriți.

Intr-adevăr, cei doi iau bacalaureatul cu brio, iau admiterea cu brio (la aceeași facultate), el pe locul unu, ea pe locul doi (sau invers), nunta urmînd să aibă loc foarte curînd, spre satisfacția generală.

Dracul și-a băgat, însă, coada acolo unde nu trebuie, incînd o gilceavă între cei doi. Mai precis, o ceartă copilărească din te miri ce (el i-a făcut o oarecare observație în legătură cu o anumită privire aruncată nu știu cui, ea a ripostat, nervoasă). Mofturi de îndrăgostiți, au zis părinții și celelalte persoane din anturaj. Cei doi nu și-au vorbit o zi, două, trei: ea aștepta ca el să-și ceară scuze, el aștepta ca ea să-și ceară scuze, dar, din păcate, nici unul nu vroia să cedeze (orgoliu stupid), ba, dimpotrivă, ambiția amîndurora creștea vîzînd cu ochii (mai ales noaptea, cînd se zvircoleau de nesomn), fabricînd cele mai aiuristice gînduri de răzbunare. În cea de-a patra zi, ea

i-a trimis înapoi toate bilețelele de dragoste, inclusiv micile atenții primite în decursul anilor, el procedînd la fel. Părinții au întreat-o pe fată, îngrijorați:

— Dragă, ce-i cu voi, nu vă căsătoriți?

— Nu! a răspuns ea, îndîrjită. Cu el, nici în ruptul capului! Prefer să iau pe primul bărbat întîlnit pe stradă decît pe el!

Hotărîre nebunească, în care nimeni nu credea. Și, totuși, mintea ei înfierbîntîndu-se peste măsură, chiar așa a procedat: ieșind în stradă, întîmplarea face să se întîlnească cu un vecin în vîrstă de patruzeci de ani, de meserie

În fine, cei doi s-au căsătorit, făcînd nunta chiar în ziua în care trebuia să aibă loc ceremonia cu tînărul logodnic care era, în felul acesta, pedepsit în chip nemilos. Dar el ce-a făcut, la rîndul lui, ca să se răzbune pe gestul ei incalificabil? S-a căsătorit cu o vecină, tînără în vîrstă de douăzeci și trei de ani, care, nereușind de trei ori la medicină, se făcuse cosmeticiană.

Trecură anii și cei doi, vecini fiind, se vedeau zilnic, dar nu-și vorbeau, nu se salutau, comportîndu-se ca doi străini. Firește, ambii erau nefericiți în căsătoriile lor, ceea ce mîhni peste măsură locuitorii întregii străzi, care îi îndrăgiseră atît de mult. Ea nu-l pu-

alături de vameș încît nu-și înșela niciodată soțul (care ar fi meritat-o d'n plin), deși șeful ei de serviciu era oricînd gata să-și lase familia și onorurile sociale pentru a o cuceri. El, la fel.

Dar viața, cu dibăcia ei neîntrecută, rezolvă, în cele din urmă, situația celor doi nefericiți: vameșul căzu răpus de o pancreatită întempestivă (nu băuse alcool, nu fumase, dar avusese oreon în copilărie), iar cosmeticiana, înamîndu-se de un client mai tînăr, sportiv de performanță, căruia îi făcea adesea ședințe de tratarea acneei juvenile de care suferea, luă nenumerate pastile pentru a slăbi, pînă cînd dădu în anemie pernicioasă, și se prăpădi. Rămăși, el văduv și ea văduvă, cu copiii aranjați, între timp, la casele lor, cei doi se întîlniră, întîmplător, la coadă la lapte. Era ora șase și un sfert dimineața, într-o frumoasă zi de aprilie. Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, ea îi zîmbi, el îi zîmbi și îi strînse mîna cu înfrigurare, pe furie, după care începură să plîngă amîndoi în hote, încît lumea din jurul lor se tulbură și se emoționă fără să știe despre ce-i vorba.

— Dragul meu, deși au trecut treizeci de ani de-atunci, îi șopti ea, cu vocea sugrumată, te iubesc la fel.

— Și eu, răspuse el, cu obrazul leocă de lacrimi.

Plecară amîndoi, fericiți pînă în vîrfurile unghiilor (uitînd să mai cumpere lapte), depuseră actele la Starea Civilă și se căsătoriră pe loc, spre marea satisfacție a locuitorilor (cîți mai erau în viață) de pe strada noastră. Dar după cît timp și cîte suferințe! Ce preț cumplit plățiseră ei pentru fericirea lor tîrzie!

În fine, asta e povestea (vai, ade-vărată!) pe care am ținut să v-o spun. Somn ușor!

ION BĂIEȘU

## RAVAGILE IUBIRII

vameș, un tip șters, cu început de che-lie, cu nasul cam borbănat, dar liniștit și cuminte ca o fată mare, rămas bur-lac pînă la această vîrstă din cauza timidității. Fata l-a întreat ce face, el a răspuns că bine, se duce la serviciu, ea l-a chestionat de una, de alta, pe urmă l-a invitat la cofetărie unde, în timp ce mîncău o savarină, i-a zis, brusc: „nu vrei să te căsătorești cu mine?” Vameșul s-a albit la față (cunoștea amorul ei cu respectul logodnic), s-a agățat bine de scaun, a bătut o gură de apă rece și a zis: „Păi...” „Știu la ce te referi, a zis ea, dar relația dintre mine și el s-a terminat, vreau să mă căsătoresc cu tine imediat, sper că ești de acord.” „Sigur că da, a zis el, bîlbîindu-se, sigur că da, dar...” Și iar a trebuit să mai înghită o gură de apă, ca să nu leșine.

tea suferi pe vameș, care, deși supus și la locul lui, se îngrășase, era necio-plit în relațiile intime, sforăia cumplit și mîncă zilnic ceapă și usturoi, ceea ce pe ea o umplea de greață și oroare. În plus, îi făcuse doi copii nereușiți: un băiat cu capul mare și cu un ochi zbanghiu și o fetiță cu tendință de obezitate. Nici el nu o ducea prea bine cu cosmeticiana, care era nu numai grasă, ci și geloasă și nervoasă, îi făcea zilnic două-trei scene de isterie. În plus, copilul pe care-l născuse avea buză de iepure și trebuise operat în cîteva rînduri. Cei doi foști logodnici făceau, însă, toate eforturile pentru a ascunde situația lor sufletească, se prefăceau fericiți și liniștiți în căsni-ciile lor. Ea, de pildă, fu atît de neclintită în ambiția ei nestrămutată de a-i dovedi lui cît de minunat se simte

## SÎNGE contra bere



La puțin timp după ce a doua fază a „liberalizării” prețurilor a... debutat, la 1 aprilie („corent”), cu „mare succes mare”, pot să declar, cu mîna pe inimă, că eu însumi am reputat o... „mare” victorie. Comparabilă, cred, (păstrînd, bineînțeles, cît de cît, proporțiile) cu victoria lui Napoleon la Austerlitz: am izbutit să beau o... bere.

Locul (sau... localul) faptei: restaurantul, cu auto... înghesuială, „Ovidiu” („administrat”, în timpul exilului nefericitului poet, de unchiul său... „Kiseleff”).

Fusesem prevenit, cu o zi înainte, de către un vecin (care cercetează, zilnic, „piața liberă”) că la circiama lui Naso „s-a băgat” bere, urmînd ca, a doua zi, să „se dea” la prețul de 16 lei sticla (de o jumătate), adică la același preț „derizoriu” stabilit în prima fază a „liberalizării”.

Și, a doua zi, am fost prezent la... grămadă. Unde... urma să mă conving, pînă la urmă, că „victoria” mea avea să fie... triplă. Comparabilă, și din acest punct de vedere, cu... numărul celor... trei împărați participanți la celebra bă-tălie.

Întii: pentru că, după o scurtă busculadă (în care m-am ales numai cu cîțiva pumni și cîteva coate în coaste) am izbutit să mă strecor în cîrdul celor cărora li se „dădea” bere.

Al doilea: pentru că berea nu avea gust de ulei (de rapiță, sau de... motor Diesel) sticlele păstrînd, de obicei „eșantioane” din conținutul lor anterior. Sticla mea (am avut noroc) conținu-se, înainte, tot... bere. Fiindcă au fost cazuri cînd alții (mai puțin norocoși) au bătut bere din sticle ce conținuseră, inițial, „verde de... Paris”. Dar acesta a fost „norocul” lor: a fost ultima bere pe care au mai bătut-o în... viață. (Și nu la... Paris).

Și al treilea, (poate cel mai important fapt): pentru că, ajuns la „casă” (cu trei nasturi smulși, fără șireturi la pantofi și cu o mîncă de la haină făcută ferfeniță) casieritei — care m-a văzut și cu părul alb și în „ținută” respec-tivă — i s-a făcut milă de mine și mi-a... vin-

dut o sticlă, „pe șest” (expresia, ca și gestul, îi aparțin) la un preț — e drept — ceva mai... „liberalizat”, dar asta n-a mai contat (pentru... mine). Fiindcă ea avea „dispoziție strictă” să nu „dea” bere decît la „donatorii de... sînge”. Cu dovadă scrisă, la mînă.

Doamne, ce copii nevinovați mi se par, acum, Ilf și Petrov. Pe vremea lor, se „servea bere numai la... sindicalști” (de singele cărora nu se atinsese, încă, nimeni).

Dacă, și la noi, s-ar mai fi păstrat acest „obicei” (ca multe altele pe care le-am „împrumutat” de la ei și le păstrăm, încă, neschimbate) n-aș mai fi întîmpinat nici o dificultate. Fiindcă eu, o viață întregă, am fost sindicalist (cu cotizația la... zi).

La tripla mea „victorie” nu mai adaug și faptul că am apucat și o jumătate de scaun (lîngă o fereastră) pe care am stat și am sorbit berea direct din sticlă, că e mai... „igienic” (iar pahare nu se găsesc decît pe „piața liberă” din... Istanbul).

Și nici că, la plecare, am luat, pe haine... o însemnată cantitate de vopsea (de pe scaunul proaspăt vopsit în alb). Vopsea pentru care presupun că (dacă m-ar fi observat) „responsabilul” mi-ar fi scos, probabil... ochii... Ca să nu mai văd nimic. Fiindcă, pe porțiunea de scaun, pe care șezusem, apăruse vechea lui culoare... roșie, care (la fel ca și pe alte „scaune”) tot cu alb... „trandafiriu” fusese acoperită. (Deocam-dată).

ALEXANDRU PETRE CULEA

Post scriptum

Ajuns acasă, mi-am amintit că am citit, cîndva, într-un „tratament de medicină”, că fiecare dintre noi „conținem” circa șapte litri de sînge.

Păi, cu o asemenea cantitate, la „Ovidiu” se poate „organiza” un chef (sau un... parastas) pe cinste. Mai ales că — stînd la coadă — am aflat că, pentru parastase, nu li se mai cere solicitanților „dovada de donator de sînge”. Este suficient „certificatul de deces” al... „sărbătoritului”.

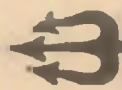
## UMBRA

Sînt astăzi omul fără umbră...  
(Ca-ntr-o poveste veche, sumbră)  
Mă simt atît de neglijat,  
Lipsit de un prieten devotat  
Ce mă urma la orice pas.  
Hai, inimă! Hai, prinde glas  
Și strigă dureros de trist:  
Unde ești umbra mea  
Tov. securist?!

P.S.:  
Simt cum fruntea brusc mi-asudă...  
Aoleo! Să nu mă-audă!

MIHNEA MOISESCU





# DUMINICA

Frontul  
Organizația

## LA NOI ALEGERI

CAMPANIE DE MIRACOLE  
Orbii vor auzi ! Surzii vor

Această campanie ține loc de  
in 1991 nu se organizează alege

Participați cu însuflețire l  
ologiți. Opoziția constructivă va  
cinci pești și trei piini, F.S.N. se  
Peștele va fi oferit gata congelat,

Principalul miracol va fi m  
Bateți și vi se va deschide, cu ca  
și vi se va răspunde, ca in inter

Cu ochii închiși să pășim  
de F.S.N. spre noi și noi abisur

## COMUN

De-un an în  
Spre comuni  
Noi am crezu  
Au vrut să st

In 20 de Mai  
Mai toți vota  
Spre cinstea  
Impuseră do

Ni-i merităm  
Să ii votăm c  
Chiar de ne  
Căci numai

Duminica Orbului. Și ce-i cu asta? veți spune. O duminică asemena multora. Da, dar inscriși totuși cu roșu în calendare. Ei, vedeți, deja apare o nuanță: nu oricare ci aceea care vorbește de o coloratură — politică! — de o tradiție și, nu în ultimul rind, de un moment istoric în evoluția, pardon, potolirea noastră. Căci, în mai se implinesc nu doar un an de la alegeri, ce cu mindrie patriotică și adincă recunoștință, le zicem, cu un termen eufemistic libere, ci și mai multe luni de cînd au reapărut în fruntea unor reviste „Totuși iubirea”, „România Mare”, „Europa” și atîtea altele, cîntăreții de ierl, coriștii de azi sau, mai pe scurt mercenarii dintotdeauna. În jurul lor roiesc aceleași chipuri, pe trepte sociale de sus și pină sus stau înfipti aceiași tovarăși, neînfricați soldați al partidului lui Ilici, convinși că aportul la siguranța statului și a președintelui va fi precumpănitor. Orbită de fascinația zimbetului providențial (!) în 20 mai 1990, o parte a românilor — că există și așa ceva în viziunile cotrocenene — începe să recapete vederea pierdută vremelnice în Duminica Orbului. Se zărește cu ochiul liber, după atîtea manifestări de simpatie dedicate guvernului, parlamentului, președintelui, cam pe ce carte au jucat. Paginile de față devin astfel un omagiu adus celor care, promițîndu-ne că ne vor asigura liniștea, au reușit să ne surzească doar prin liberalizări, decrete, legi, și o inflație galopantă. Cine mai are urechi de auzit să și le protejeze, căci noi promisiuni sint pe cale de a ne paraliza. Dar de unde ne vom procura medicamente?!

Atunci Petru a zis: „Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat“

Cu ocazia împlinirii unui an de la alegerea în funcția de „emanat”, dl. Iliescu s-a simțit obligat să întocmească o dare de seamă. Pe care urma s-o citească în fața mulțimii. Data citirii, stabilită prin decret prezidențial, a fost cea de 12 mai. Zi însemnată în calendar ca fiind Duminica orbului. Citirea raportului avea să se facă la Mitropolie, suprimîndu-se astfel capitolul 9 din Evanghelia după Ioan „Vindecarea orbului din naștere”. Teoctist, cam nefericit, se pare că ar fi cîrțit oleacă, zicîndu-i președintelui: „Mărire ție și lui Dumnezeu, fiule, dar dacă mă trezesc și eu cu cucuveaua în turla bisericii?” La care dl Iliescu i-ar fi răspuns: „Mai lasă-mă, măi dragă, cu chestii din astea sectare!”

Scopul, data și locul fiind stabilite, urma anunțarea evenimentului prin mass-media cît și întocmirea de afișe adecvate. La Facultatea de arhitectură s-a desfășurat un concurs-fulger. Studenții, puțînd să-și pună și cu această ocazie, în valoare talentul și convingerile. Cel mai bun afiș a fost im-

ediat premiat și multiplicat în 23 milioane de exemplare. Arăta cam așa: în primul plan, președintele; în cel de-al doilea plan, Noul Testament, ale cărui file fuseseră înlocuite cu darea de seamă. Iar pe ultimul plan, mulțimea legată la ochi cu programul economic guvernamental.

Pentru că Mitropolia avea să fie neîncăpătoare, s-a apelat la serviciile Televiziunii. Aceasta, obsedată de libera inițiativă, acționînd în spiritul economiei de piață, a jurat să aducă toate carele și toți înhămații din dotare, pentru a transmite în direct ceremonia.

Totul era gîndit și aranjat cum nu se putea mai bine. Nu mai lipseau decît răbdarea și mîncarea, pentru ca poporul să supraviețuiască pînă la „Marea Adunare”.

În viață există însă mereu un neprevăzut. Tentativa președintelui de a fi din nou în consens, a eșuat datorită unui nonsens.

În duminica orbului, dis-de-dimineață, pe străzile Capitalei, cît și în colțurile cele mai îndepărtate ale țării, sirenele salvărilor sunau asurzitor. Toată ziua a fost un du-te-vino între secțiile de oftalmologie și domiciliile cetățenilor care, cu mic cu mare, solicitau serviciile medicilor, acuzînd dureri cumplite de ochi, cît și faptul că ziua în amiaza mare nu vedeau absolut nimic în calea lor.

În același timp, și d-lui Iliescu i-a crescut numărul dioptriilor; nu a apelat însă la serviciul medical, neavînd nici o ăredintă.

„Și a zis Iisus: ...cel ce nu vîd să vadă; și cei ce vîd, să fie orbi“.  
(cap. 9; Evanghelia după Ioan).

MIHAELA PAVNUTESCU

## SCURT ISTORIC AL „DUMINICII ORBULUI”

Se zice că demult de tot, handicapatii nevăzători s-au dus la Bunul Dumnezeu ca să reclame nedreptățile care li se făceau pe lumea aceasta. Spuneau ei, în plîngere, cum că toate ajutoarele din străinătate fuseseră deturnate pe la diverse partide, partiduțe și organizații, bunurile care le reveneau de drept fuseseră împărțite pe la direcții sanitare, cadre medicale cu studii superioare sau medii, ba chiar și pe la echipele ce veneau la filmare pentru a realiza reportaje pe această temă. Singurele obiecte pe care le-au putut recupera au fost bastoanele albe, bastoane de care se vede treaba că nu avea nevoie nimeni.

Dumnezeu i-a ascultat cu atenție și-a notat în agendă toate cite le-a aflat, s-a scirbit de silă și greață la auzul potlogăriilor pe care le făcuseră humanoizii față de semenii lor lipsiți de vîz. Într-o ședință fulger de birou, la care a participat Sfîntul Petru și Sfîntul Eugen — trezorie-rii, a aflat cu stupeoare că fondurile Raiului erau sleite, că numai în cîteva luni datoritiile Împărăției Cerești se ridicau la cîteva miliarde de dolari, ceea ce însemna că nu se putea aloca nici un fel de fond pentru plîngăcioșii veniți în audiență. Dar El era nevoit, pe loc, să dea totuși o satisfacție delegației care ședea pe un nor subțirec la poarta Raiului.

Atunci i-a venit o idee genială, ca toate ideile care vin de sus. A hotărît, în marea-i bunătate, ca atunci cînd primăvara înflorește întreg pămîntul, una din duminici să se cheme „Duminica Orbului”. Ba chiar să fie trecut cu roșu în calendar.

Delegația a plecat fericită, pentru că

orbii sint oameni buni și creduli, care se mulțumesc cu pușin.

Satana însă, cel care pîndește peste tot — în uniformă sau în civil — s-a gîndit cam cum să-și vîre coada, cum să-l zăpăcească pe muritorii. Iar rezultatele au fost uluitoare. În această duminică, oamenilor li se pune o ceață pe cap și acționează cu totul și cu totul altfel decît în restul zilelor. Să exemplificăm: dacă cineva încheie o afacere, convins fiind că a dat marea lovitură, a doua zi va constata că a devenit falit, pentru că ceața de pe cap i-a întunecat mințile și a dat-o bica. Dacă un oarecare se duce în peșit și este convins că a pus mîna pe Zina-Zinelor, în scurt timp va vedea că lîngă el se află o pocitanie hidoasă și rea ca o fostă nomenclaturistă. Iar dacă, Doamne ferește, sint alegeri în acea zi, vai de capul și de viitorul tău! Rezultatele vor fi fatale.

Sigur, mai există și excepții, adică la 100 000 de indivizi unul scapă fără poluare mintală. (Excepția care întărește regula). La 1 000 000, zece, la 23 000 000 cam 230 și așa mai departe. Datele le-am cules din statisticile oferite de „Asociația Luptătorilor împotriva Fumatului din 26 ianuarie”.

În concluzie, propun ca Patriarhia Română, precum și alte organe competente, să șteargă din calendare „Duminica Orbului”. Asta pentru că mă gîndesc — nu că m-aș duce eu în peșit așa cum ați fi tentați să credeți — ci că ar putea fi posibil să pice și la noi alegeri libere într-o asemena zi nefastă, în care își vîră dracul coada. Și atunci, Doamne Dumnezeule, ce ne facem?!

DAN COJOCARU





# CA ORBILOR

onale  
ctorului 7

RI

ectorală, avind in vedere că  
trebuie să fie antrenați.  
merge, cei care merg vor fi  
prin pomeni și credite. Din  
i facă trei pești și cinci piini.  
eralizat.

omic. Credeți și nu cercetați.  
teți pe cine trebuie. Întrebați  
ela Neagu.

Orbului, pe calea deschisă

HORIA GÂRBEA

## FILOR

nostru  
duce l  
unii  
cruce

l  
totă

n feastă,

Răzvan Coro

## Discurs în fața orbilor

DOMNILOR ORBI,

Astăzi este o zi frumoasă. Așa am  
auzit la radio. Dar afară, simțiți cu  
toții, plouă de rupe, nu altceva! Dar  
nu contează! Sintem cu toții orbi.

Ne aflăm, care vasăzică, în această  
sală, împreună, 23 de milioane de orbi.

Menționez că este o ședință de lucru,  
cu un prezidiu... format din următorii  
tovarăși...

Președintele prezidiului este tovară-  
șul Ion Iliescu, care a fost ales în una-  
nimitate de 85% voturi, anul trecut,  
de Duminica orbului. Aceasta n-a fost  
deloc o întâmplare. Pentru că am fost  
cu toții orbi.

Vreau să raportez de la această înal-  
tă tribună că eu, ca orb, sint foarte  
mulțumit, mulțumire pe care o văd și  
în ochii dumneavoastră.

Priviți, vă rog, cu atenție, în jur!

Ni s-a promis lumină. O vedeți? Nu,  
pentru că sintem cu toții orbi. Dar ea  
este, nu vă fie teamă.

După aceea, ni s-a făgăduit — dacă  
vedeți bine în memoria dumneavoastră,  
a fiecăruia — o amplă și bogată  
economie de piață. O vedeți? Așșș!  
Pentru că sintem cu toții orbi. Dar ea  
există, stați liniștiți!

Apoi, conducerea noastră s-a însărcinat —  
mandatată, fără îndoială, de  
clarviziunea noastră — să ne umple  
magazinele cu diverse de-ale gurii, pe  
care să le ducem de la mână pin' la  
gură, fără să fie nevoie să ne uităm  
la ele. Dar aceste sortimente bogate în  
vitamine, la vedeți cu adevărat? Nici  
pomeneală, pentru că sintem cu toții  
orbi. În orice caz, însă, nu vă faceți  
griji, magazinele sint totuși pline. Nu  
mai dați buzna!

Mai deunăzi, cineva din prezidiu —  
vă spun imediat despre cine este vorba,  
da, de tov. Roman, de la tineret,  
exact! — s-a juruit în fața noastră că  
va face viața de acum încolo „o mi-  
nune“. Domnilor, eu v-o spun răspi-  
cat: noi nu putem crede în minuni,  
atîta vreme cît nu le putem vedea. E  
clar?! De ce? Pentru că sintem orbi  
cu toții, de-aia! Dar minunea există,  
vă rog să mă credeți, trăim chiar în  
mijlocul ei. Chiar dacă ai vedea-o, nu  
ți-ar veni să crezi.

Domnilor, vreau să fiu scurt. De  
aceea, aș dori să supun atenției dum-  
neavoastră o ultimă problemă: Revo-  
luția.

Ne-am angajat atunci toți, cu mic cu  
mare, să ne vindecăm, să scăpăm oda-  
tă de boala asta. Cei mai destoinici  
dintre noi, adică primii, au ținut  
discursuri, s-au urcat în balcoane, au  
apărut la televizor, s-au sărutat de  
bucurie și emoție, în timp ce noi n-am  
închis un ochi zile și nopți de-a rîndul,  
minunîndu-ne cît am putut fi de  
orbi.

Și, într-adevăr, ei ne-au lămurit, în-  
credințindu-ne că gata! s-a terminat  
și că omul ăla, Ceaușescu — lumină  
din lumina ochilor noștri —, dispărut  
prematur, ne-a mințit pur și simplu,  
atîta amar de vreme.

Și cînd colo, ce să vezi?! Am rămas  
cu toții după Revoluție așa cum ne-a  
lăsat Dumnezeu: adică orbi.

În încheiere, domnilor orbi, vă pro-  
pun să ținem un moment de recule-  
gere în memoria marelui dispărut.

Vă rog să vă scoateți ochelarii!

Raportor:  
FLORIN TOMA



## 0 zi din viața unui președinte

Ora 0,00 — Președintele doarme. Visează Nobelul.

Ora 1,00 — Președintele sare din pat. A  
avut un coșmar. Este transpirat, îngrozit,  
are ochii aproape ieșiți din orbite și colțu-  
rile gurii arcuite într-un zîmbet cuceritor.  
Se făcea că în fața unei mulțimi dezlă-  
țuite care scandă „Jos dictatorul“, „Jos  
comunismul“, a tancurilor în flăcări, din  
balconul Comitetului Central vorbea un  
individ îmbrăcat într-un pulover, fără cravată  
și cu papion negru cu buline albe.

Ora 1,30 — Președintele își revine și în-  
cearcă să adoarmă din nou.

Ora 1,31 — Neputînd adormi, președin-  
tele se gîndește la problemele ridicate de  
opozitie.

Ora 1,32 — Președintele doarme buștean.

Ora 5,30 — Sună telefonul. Președintele  
ridică receptorul. La celălalt capăt al fir-  
ului o voce de bărbat:

— Alo, Nelu?

— Da, dragă.

— Hai, dom'le, că s-a băgat cașcaval jos,  
la Matache. Vino că ți-am păstrat rînd.

— Ce număr ai format, măi dragă?

— 78.02.70. Ce, nu e asta?

— Nu, măi dragă, greșeală.

— ... (înjurătură destabilizatoare).

Ora 6,30 — Sună ceasul. Într-un maieu  
(chinezesc), chiloți (luați pe sub mîină) și  
papuci de casă, sub privirea atentă și blîn-  
dă a profesoarei de gimnastică, pe nume  
Lia, fostă mare stea a atletismului, ac-  
tualmente membră a Senatului, președin-  
tele face înviorarea de dimineață. Exer-

cițiile sint pline de dificultate. Toate încep  
și se termină cu comanda „la stînga“.

Ora 6,50 — Președintele pornește vije-  
lios spre baie.

Ora 6,50—7,05 — ... (secret militar)

Ora 7,05—7,15 — Președintele se rade, se  
spală pe dinți, pe față, face duș, saună,  
masaj.

Ora 7,15 — Președintele se îmbracă.  
Privindu-se în oglindă, realizează că și-a  
pus vesta antiglonț peste haina de la cos-  
tum. Nemaîavînd timp pentru a se schim-  
ba, mai îmbracă o haină pe deasupra.

Ora 7,30 — Președintele gata îmbrăcat  
așteaptă mașina în fața Palatului, muș-  
cînd cu poftă dintr-un sandwich cu șuncă  
Muntenia.

Ora 7,55 — Mașina sosește cu o mică în-  
tîrziere. Înăuntru sint circa 10 bărbați ele-  
ganți, în costume gri, cu cravate viu colo-  
rate. Președintele se agată cu greu de o  
portieră și mașina pornește. Escorta este  
formată din 41 de limuzine, 16 motociclete,  
3 autobuze ale poliției (în flăcări), 6  
tancuri, 2 tunuri, 2 crucișătoare, 1 port-  
avion.

Ora 7,58 — După ce a străbătut circa 60  
de metri, mașina oprește în fața clădirii  
unde se află biroul de lucru al Președin-  
telui. Acesta urcă vloi scările, fiind urmat  
de 6 motocicliști (care nu au reușit să  
pună frînă la timp).

Ora 8,00 — Programul de lucru al Pre-  
ședintelui pe ziua respectivă începe.

Ora 8,00—14,00 — Primiri. Ale altor ca-  
tegorii sociale. Ale reprezentanților mino-  
rităților din țările vecine. Ale reprezentan-

ților opoziției. Ale unor foști colegi diz-  
denți. Ale unor așa-zisi reprezentanți ai  
ambasadelor. Ale delegațiilor așa-zis stră-  
ine.

Ora 14,00—15,00 — Masa de prînz. Tip  
bufet suedez.

Ora 15,00—18,00 — Aceleași primiri. De  
astă dată în ordine inversă.

Ora 18,00 — Mașina de serviciu îl aș-  
teaptă în fața intrării. Deși este beznă,  
Președintele reușește să ajungă pînă la ea,  
ghidîndu-se după firma luminoasă  
„PARTI“ de pe capotă.

Ora 19,00 — Președintele urmărește pro-  
gramul de desene animate al Televiziunii  
Române. Se bucură ca un om mare.

Ora 20,00 — Președintele cînează. Sin-  
gur. Salam, icre roșii, cașcaval, șampanie  
cu soia.

Ora 21,00 — În fața televizorului, Pre-  
ședintele așteaptă în liniște un nou episod  
din serialul „Noi, cei din linia întâi“. Află  
că acesta a fost reprogramat pentru o dată  
ce nu va fi stabilită.

Ora 21,10 — În fața radioului, Președin-  
tele caută pe scală „Vocea Moscovei“. Postul  
este bruiat de către „Radio Europa  
Liberă“. Nu se poate abține și trage o în-  
jurătură (pe rusește).

Ora 22,00 — Președintele se hotărăște  
să facă un duș. Renunță. Nu curge apa.

Ora 22,10 — Președintele citește (cu voce  
tare) ziare de opoziție.

Ora 0,00 — Președintele doarme. Visează  
Oscarul.

ALEC MACRI





## Sonetul frumoaselor ce pleacă

Nu merg frumoasele la treabă  
În lumi demult capitaliste  
Și nici nu flutură batiste  
Că nici nu au, dar nu e grabă.

Acolo-n liniștea arabă  
Precum văzut-au în reviste  
Tot ce dorești poa' să existe  
Numai culegi și faci tarabă.

Frumoase domnișoare, nu uitați :  
Acolo-i penurie de bărbați  
Așa că-n muncă-ți fi repartizate

Cam șapte-opt pe cap de beduin  
Asta acum, dar alte de mai vin —  
Fugi-vor beduinii-n alte state !

Lucian Perța



Notă : Această rețetă se aplică doar în cazul în care nu ați pățit nimic nici la 20 mai (știți dvs., cind...), nici la 14-15 iunie (atunci, cu...) și nici mai târziu, în zilele și nopțile noastre.

1) Luați un pix, marca HYREX-2000 W. GERMANY (venit mai demult, la ajutoare, cind cele două Germanii nu erau încă una!), preț 23 lei și o foaie de hirtie (de unde veți ști, întrucît se mai scumpește o dată) și începeți să scrieți, pornind de la următoarele cuvinte : **Domnule Prim-Ministru...**

2) În prima frază insistați asupra faptului că nu aveți nimic cu d-sa, deoarece nu-l cunoașteți personal și nici nu v-a fost prezentată vreodată d-na Mioara, înainte de căsătorie, cind era la tata (ambasador) fată.

Notă : Nu amintiți despre meseria tatălui d-sale, deoarece memoria sa este păstrată vie, prin lege, în tezaurul românesc de la Moscova.

3) Încercați să scrieți în treacăt despre surpriza dvs., atunci cind ați aflat că dl. prim-ministru, la câteva luni (două) după ce s-a trezit luat

de valorile Revoluției și de pus la balconul C.C., cunoștea mai multă economie de piață și legislație financiar-bancară decît orice vlăstar tip Rotschild. Mirați-vă, doar atât !

4) Acum e momentul să insistați asupra condiției dvs. de om de bună credință, care ați aplaudat sincer formarea

Notă : Nu pronunțați cuvîntul francez Airbus, pentru că el nu are egal în limba română.

6) Dacă, din întîmplare, vă aduceți aminte că sînteți proprietarul de drept al unui imobil din zona Primăverii — de pildă, luînd la întîmplare, casa din strada Gogol nr. 2 —, din care ați fost dat afară acum

neri !) a guvernului, prin care, de fapt, se caută țapi ispășitori și se aruncă praf în ochii injectați de ură al celor care doresc — la cozi, în trenuri, prin sediile diverselor partide — guvern de uniune națională. Adăugați faptul că singura uniune pe care o cunoașteți este Uniunea Sovietică.

man dă telefoane indignate la ziaristi acasă, pe care, în final, îi numește, cu un înal simțămînt patriotic, jeg — nu faceți din asta sfîrșitul lumii, fiindcă dintotdeauna soțiile de mari demnitari n știu cum să arunce mai repede de pe ele și cu invidie tot ceea ce le jenează.

Notă : În legătură cu sfatul de mai sus, amintiți-vă și spunea răposata E.C. despre colega sa, Maria Estella Martinez de Peron.

9) Dacă vreți să cereți scoaterea din dicționar a cuvîntului **implementare**, știți că nu veți reuși fără a cordul d-lui Mihai Drăgănescu sau, în absența acestuia, al d-lui Bîrlădeanu.

10) Este ultimul sfat pe care vi-l dau : dacă, prin absurd, cel căruia îi scrieți vă va răs-punde, să spuneți că dvs. n-ați vrut, că doriți pluralism că iubiți Spania, că vă simțiți bine în mijlocul economiei de piață, că nu cunoașteți nici o limbă străină pe care d-să n-o vorbească fluent... m rog, cite și mai cite.

Și, în general, să-i ziceți ce eu v-am pus.

Eu, adică, FLORIN TOMA

## Sfaturi pentru întins coarda

guvernului Roman în 28 iunie anul trecut.

Notă : Să nu care cumva să vă scăpați și să aduceți vorba de programul ultraliberal al guvernului nou liber-ales-impus, pentru că e posibil să-i supărați pe liberalii adevărați.

5) Următoarea frază trebuie să conțină o singură idee : cu un zîmbet bine plasat între cele două urechi, se poate obține doar simpatie, și mai puțin credibilitate.

patruzeci și cinci de ani, nu încercați să puneți problema, întrucît și alții sînt în situația dvs. Și apoi, nicăieri în lume nu s-a mai pomenit ca fostul proprietar să intre în posesia propriei sale case. Aduceți-vă aminte de regii Franței, care n-au mai revendicat niciodată palatul Versailles.

7) Faceți pe dracu-n patru și aduceți cumva din condei chestiunea recentei **remaieri** (dvs. să scrieți corect : **rema-**

Notă : Nu e cazul să scrieți nimic despre tratatul de bună vecinătate și bună amiciție cu sus-numita uniune, pentru că e inutil. Dl. Roman nu are nici un amestec. Președintele este cel care și-a făcut de cap (ul lui) și a acționat de unul singur. Dacă vă vine în gînd Adrian Năstase, confundați-l voit cu maestrul Năstase, de la I.M.G.B., secția „pompe”.

8) Dacă ați auzit din surse sigure că d-na Mioara Ro-





# Cum am ajuns campion la lupte

**INAJET SHEHU**  
(Albania)

N-aș fi crezut niciodată că va veni o zi în care voi purta la gît medalia de campion național la lupte. N-aș fi crezut niciodată, pentru că sportul acesta îmi este cu desăvîrșire necunoscut. Totul s-a petrecut la iuțea. În orașul nostru urma să se desfășoare finala campionatului național de lupte libere. Shemshe, antrenorul echipei locale, după ce s-a dat peste cap să găsească om la categoria grea, a venit în cele din urmă la mine.

— Qane, frățioare, ești singurul care ne poate salva!  
— Cum așa, Shemshe? m-am mirat eu.

— Miine începe campionatul, iar eu încă n-am om la categoria grea, a început să-mi turule el. Culoarele sportive ale județului sînt în mîinile tale!  
— Lasă-mă în pace, Shemshe, nu mă băga în belea, i-am spus. O! fi eu voinic, nu-i vorbă, dar n-am nici o legătură cu luptele alea ale tale!

— Ei bine, nu-l cunoașteți pe Shemshe! Mi-a făcut capul calendar. Mi-a zis că n-am altceva de făcut decît să mă-nfnc și să beau pe gratis cîteva zile și atîta tot.

— Important este să ne prezentăm cu echipa completă, pentru că adversarii noștri n-au luptători de grea! a tras concluzia Shemshe.

Ce să fac? Așa cum mi-a prezentat el lucrurile, n-aveam nimic de pierdut, ba chiar din contră. Cînd i-am spus că sînt de acord, Shemshe s-a bucurat al naibii. Apoi m-a luat de braț și m-a băgat în măcelărie să mă cîntărească. M-am opus. Ce legătură era între greuta-

tea mea și măcelărie?

— Trebuie să te cîntărească să văd dacă corespunzi. Așa cere regulamentul, m-a liniștit Shemshe.

Am urcat pe cîntar. Aveam optzeci și trei de kilograme.

— Trebuie să crești în greutate, măcar șapte kilograme, ca să poți concura la categoria grea, mi-a spus Shemshe cînd ieșeam din magazin. Apropiindu-mă de casă, am dat să-i string mina, dar el nu m-a lăsat.

— Ai să dormi la hotel, mi-a zis și m-a tras înapoi.

— Nu ești în toate mințile?! m-am opus eu. Cum să dorm la hotel?

— Trebuie să mă ocup de tine, altfel n-ai să poți crește în greutate! mi-a răspuns el, continuînd să tragă de mine.

— Frate, lasă-mă cel puțin să-mi anunț nevasta și copiii, să nu intre la bănuielei! am dat eu primele semne de capitulare.

— Nu-i nevoie, îi anunț eu, a găsit Shemshe imediat soluția.

Cînd am ajuns la hotel, m-a băgat într-o cameră cu un singur pat și el, după ce a învîrtit cheia în broască și m-a învîrtit înăuntru, a plecat. Am rămas între cei patru pereți. M-am învîrtit o vreme precum calul la arie. Îmi era greu să prîncep ce se petrece cu mine. Apoi am auzit iar cheia în broască și în cadrul ușii a apărut Shemshe cu o duzină de ciocolate, mari cît niște calupuri de sămîn.

— Dă-i bice, Qane! m-a îmboldit el și mi-a întins pachetele.

Am început să mîncine cu poftă, nentru că nu mîncasem de prînz. Cum le-am termi-

nat, m-a lovit o sete cumplită și m-am năpustit la chiuvetă să beau apă. După un timp a sosit cîna. Ce să vă mai spun? Toate bunătățile din lume! Am mîncat pînă am simțit că plesnesc. Shemshe mă servea mai ceva ca un chelner adevărat. După masă, alte pachete de ciocolată. Simțindu-mă plin-ochi, am încercat să strecor în buzunar cîteva pachete pentru copii, dar Shemshe, vigilant, m-a văzut și m-a obligat să le hăpăi și pe acelea. După care am vrut iar să beau apă. Am deschis robinetul și... nimic! Alarmat, Shemshe a înhățat carafa de pe masă și a coborît la bucătărie. După ce am băut zdrăvăn, m-a ajutat să mă întind pe pat și mi-a urat somn ușor.

Pe naiba! Mă simțeam ca un balon. După ce mi-a potrivit perna sub cap, Shemshe a înhățat un prosop și m-a fricționat virtos, așa încît, lac de sudoare, mi s-a făcut somn. În timpul nopții m-am trezit de cîteva ori, iar Shemshe, zelos, m-a îndopat cu apă pe săturate. Stomacul meu semăna acum cu o cisternă dînd pe dinafară.

Dimineață, cînd m-am sculat, m-am frecat la ochi nedumerit. Masa era plină cu farfurii aburinde, așteptîndu-și rîndul să fie golite. Am început să protestez din toate puterile, obiectînd că nu mi-e foame deloc, dar Shemshe, fără a se lăsa impresionat, mi-a închis gura turnîndu-mi pe gît tot ce era acolo.

Apoi a coborît și a chemat un taxi care avea să mă ducă la locul unde se făceau cîntările. Am urcat pe cîntar. Nouăzeci și două de kilograme și jumătate! După asta,

Shemshe a început să-mi facă masaj, iar un băiat în trening mi-a adus costumul. M-am opus iar, cerînd să apar așa cum eram îmbrăcat, ceea ce însă interzicea regulamentul. N-am avut încotro. M-am îmbrăcat și m-au strigat în sală. Shemshe m-a condus pe saltea. Cunoscuților din tribună nu le venea să-și creadă ochilor! Eu, care nici în copilărie nu mă bătușeam cu nimeni, vroiam acum să mă încaier cu altul, pe care nici nu-l cunoșteam măcar!! Stăteam și așteptam să văd ce-o să se întîmple. Shemshe îmi masa brațele și-mi flutura un prosop decolorat prin fața ochilor. După ce-am așteptat o vreme, arbitru, un tip îmbrăcat în alb, m-a strigat la el. M-am apropiat cu inima cît puricele. Omul mi-a luat mina și mi-a ridicat-o.

„Am scăpat! mi-am spus. Chestia cu mina înseamnă probabil că mă declară invins!”

Shemshe, în schimb, nu mai putea de bucurie. A alergat spre mine.

— Ai invins, pușlama! mi-a șoptit, îmbrățișîndu-mă, în vreme ce eu l-am privit timp.

Spectatorii au izbucnit în aplauze. În următoarele două zile lucrurile s-au petrecut la fel. Ieseam pe saltea și așteptam, cu Shemshe lîngă mine. Apoi mă striga arbitru și-mi ridica mina. Astfel am ieșit de trei ori învingător. Shemshe era într-al nouălea cer.

În a patra zi, ultima a campionatului, obișnuit cu intrările și ieșirile rapide de pe saltea, am pătruns în sală mai decis ca oricînd. Ba chiar am făcut și cîteva mișcări de încălzire pe saltea. Îl așteptam

pe arbitru care avea să-mi ridice iar mina, cînd, în celălalt colț, a apărut un ditamai zdrăhonul, care m-a îngrozit numai cu privirea lui fioroasă. L-am măsurat lung și m-am simțit pierdut. S-a uitat și el o dată spre mine. Shemshe mi-a zis ceva, dar n-am priceput o iotă. Mă gîndeam cum să fac și, în final, am hotărît ca, îndată ce avea să se dea începerea luptei, să mă trîntesc cu spatele pe saltea și să nu mă mai ridic de-acolo.

În timpul acesta, am auzit vocea lui Ali, fiu-meu cel mic, care striga cît îl țineau puterile:

— Dă-i la cap, tătucule! Fă-l una cu pămîntul!

Mulțimea spectatorilor, ca și cînd n-ar fi așteptat decît un semnal, a început să urle:

— Zdrobește-l, Qane!

— Nu-i da timp de gîndire!

— Ia-l tare!

— Termină-l!

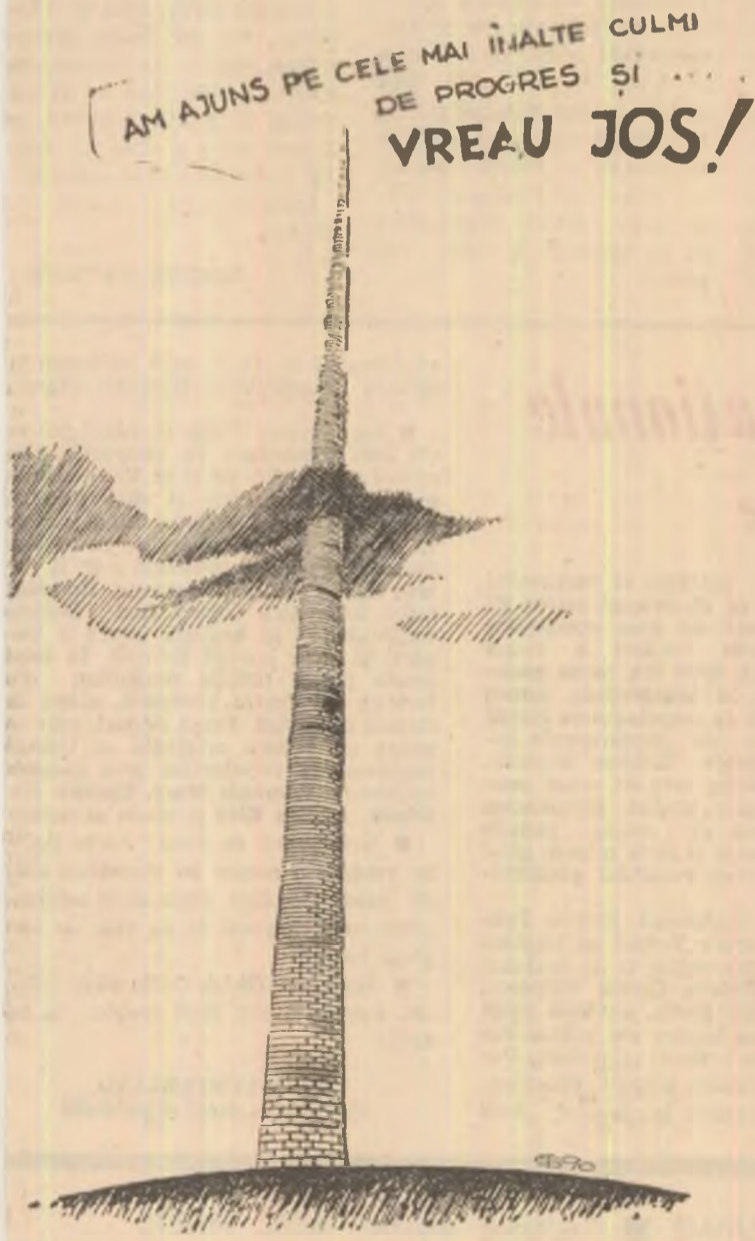
Adversarul meu a început să se uite speriat în toate părțile. Ochii îi ieșiseră din cap ca mingea de ping-pong. Apoi i-a făcut semn arbitrului să se apropie. Antrenorul striga și-l amenința, dar zdrăhonul i-a întors spatele și s-a făcut nevăzut din sală. Atunci arbitru a venit lîngă mine.

Din motive „medicale” adversarul dimitale a abandonat. Ești campion național! și mi-a ridicat mina.

N-am mai auzit nimic, pentru că am lesinat, deși cîteva mîini s-au întins să mă prindă. În timp ce mă ridicam de jos, am auzit ca prin vis corul spectatorilor entuziasmați:

— Campionul! Campionul! Campionul!...

În românește de **MARIUS DOBRESU**



## SCURTISIME

— E adevărate că pe Panțupa l-au exclus din clubul anti-alcoolicilor?

— Da. Nu prezintă încredere: are briceag cu tirbușon!

— Miine trebuie să mă duc la o cununie și nu prea am chef.

— Dar cine se însoară?

— Eu.

— Deci, vă considerați insultat?

— Foarte. Vreau să-l dau în judecată.

— Dar ce v-a spus adversarul dv.?

— Mi-a spus să mă duc la dracu.

— Și?

— Am venit la dv., domnule avocat.

— Dacă aș putea auzi din gura logodnicei mele ce crede despre mine!

— Fii liniștit! La cîteva

zile după nuntă, vei afla totul, cuvînt cu cuvînt...

Doi funcționari discută la birou.

— Dacă ar mai întîrzia puțin șeful, am trage un pul de somn.

— Crezi că e tot timpul cu ochii pe noi?

— Nu, dar șeful sforăie îngrozitor...

Judecătorul: — Ți-ai angajat avocat?

Inculpatul: — Nu, m-am hotărît să spun adevărul.

Tătucul vă roagă să-i imprumutați tirbușonul.

— Spune-i tătucului tău că vin eu să-i destup sticla.

Vasilco, vaza pe care ai spart-o avea peste o sută de ani.

— Slavă Domnului! Mă speriasem că-i nouă...

Ieri am auzit-o pe nevastă-mea stabilind un rendez-vous cu un mucos...

— Și ce-ai făcut?

— Nimic. I-am ascuns placa dentară...

Doctorul: — Cam cît beți pe zi?

— Păi, cam 4—5 litri.

— Doamne ferește! Vreți să vă distrugeți?

— Nu vă fie teamă, d-le doctor: nu eu, alții plătesc consumația...

Spune-mi, doctore, omul ar putea trăi fără boli?

— Omul ar putea, medicul, însă, nu...

Ascultă, un deștept stă cu un prost la colțul străzii și vorbesc prostii. Care dintre ei, crezi, va pleca primul?

— Deșteptul.

— Da? Ei, dacă-i așa, la revedere, amice!...

CORNELIU IROD

## ANUNȚ PUBLICITAR

Firma ILIESCU & ROMAN vă oferă o gamă largă de produse:

- cuptoare cu microunde obținute prin suflare;
- fiare de căleat cu cărbuni;
- mixere sub formă de tel;
- televizoare cu două culori și termen de valabilitate 3 luni;
- aspiratoare sub formă de mățuri;
- telefoane deja ascultate, precum și

**BINECUNOSUȚII OCHELARI CU LENTILĂ ROZ, RENUMIȚI ÎN ÎNTREAGA LUME!**

Aveți încredere în ILIESCU & ROMAN — prima firmă cu adevărat profesională din România!



## DIN NOU, PISICA

Dacă stau bine și mă gândesc, ce vremuri și ce oameni mai erau prin anii '50! Numai una și unul, de întreaga Europă stătea cu ochii pe noi. Un unic partid, etern biruitor, purtat de slava unor unice condeie, etern uniformizate, devenite celebre peste noapte și întinse în decenii (la cirmă, Nicolae Moraru, Ion Vinter, Traian Șelmaru) își ținea „artiștii” ca în sinul lui Avraam. Vizite în răsărit, în sud în nord (apusul dispăruse pe atunci ca punct cardinal!), premiul, lauri, locuri gratuite la Pelușor, că nu mai avea timp bietul condeier să se dedice și scrisului. Iar când totuși voia să-și mai elimine din distracții, apăreau zvonurile că dușmanul nu doarme și el, mina dreaptă a revoluției, trebuia să intre în luptă. Așa își trecea adversarii politici prin toate apele — bineînțeles, murdare! — pregătindu-le drumul spre o călătorie în centrul Jilavei sau Aiudului, unde avea loc o documentare pe viu. Cei care nu se linișteau nici aici, luau o altă cale, spre lumea cealaltă. Dar viii cu viii, morții cu morții. Altă domnie, altă pălărie. Ca predecesorul său, falnicul stejar din Scornicești nu a ignorat „artiștii” și i-a adus în umbra sa. A oferit și el onoruri — meritușilor! — le-a garantat casele ce le fuseseră donate, i-a luat în vizite de lucru etc., etc. O vreme. Spunem o vreme, fiindcă de la o vreme, nerecunoscătorii cum sint, scriitorii au început să cirtească, să arate cu condeiul putreziciunea, să se revolte chiar. Dă acele clipe au început să apară tezele în locul banilor, amenințările în locul pașapoartelor, perchezițiile în locul laurilor, orientările în locul imobilelor. Altfel spus, șoricelilor, care cutezau să roadă papornicița, li se arăta pisica. Marele Bărbat făcea un pas înainte spre democrație: interzicea cărți, reducea planuri (fie și editoriale) consacra disidenții și, foarte decis, smulgea strategic (!) imobilele ce aparțineau breslei scriitorilor, de la Mogoșoaia, de pe bulevardul Ana Ipătescu și de la Șosea. Ambasadorii arabi aveau prioritate în fața ambasadurilor scrisului românesc. Deh, supra-umașă petrolului! Poate că Marele Cirmaci, în dragostea lui pentru scris, ne-ar fi lăsat în sapă de lemn, dacă n-am fi avut niște „artiști” în toate cele, precum Valeriu Ripeanu, Dinu Săraru, Adrian Păunescu, Dumitru Popescu care și-au dedicat viața și opera Marelui.

Cirmacii noștri de azi, animați de înalte idealuri, urmează cu credință pe Marele Bărbat. Nu se putea altfel, fiindcă învățăturile lui le-au fost mereu un far călăuzitor. După ce s-au folosit de disidenții scriitorii și i-au împlinit în față, în revoluția de 1989, doar numai ei aveau un credit moral în fața mulțimilor, și-au dat arama pe față în scurt timp și, iată, că azi, înălțurați unul după altul, batjocoriți în organele de presă pro-feseniste, li se arată din nou pisica. Uneori, chiar și pumnul dur al revoluției. De vină sint, firește, tot scriitorii. Ei încetă, ei destabilizează, ei nu se aliniază la înțeleapta politică a partidului de guvernământ. Revistele Uniunii Scriitorilor, cu puține excepții, arată chipul real al țării, în loc să edulcoreze, cum bine ne învăță și craiul Bal-tazar, o epocă de glorie. Din acest moment, orice atitudine a guvernului pare pentru unii necesară. Un imobil de pe Calea Victoriei, în care U.S. a investit deja multe parale, repartizat imediat după revoluție, în schimbul celor smulse arbitrar anterior, e pe cale să treacă în „regia” guvernului, fiindcă Mircea Dinescu iar cirtește, fiindcă Ana Blandiana nu e în consens cu puterea, fiindcă Paler face declarații nepartizane. După scumpirea hirtiei, după ridicarea prețului la țipar, după batjocorirea și maltratarea unor oameni de spirit (cu voie de la poliție!) iată o altă amenințare (ceausistă sută la sută!) care demonstrează că ce naște din pisică tot șoareci mănincă. Până găsim noi cadre de naștere să-și pună viața și onera în slujba poliglotei sau a cotroceneamului (incercările sint totuși timide!) trăim cu spaime că această Uniune a Scriitorilor, rămasă falmoasă prin rezistența în fața dictaturii, supusă astăzi mai multor tiruri concertate, va avea de înfruntat noi atacuri, fiindcă, doamne dumnezeule, crede că-n România s-a mai schimbat cîte ceva, că la preț e acum libertatea, fie ea și a cuvintului. Trebuie să se trezească odată și să defileze cu cine trebuie, altfel Don Pedro și a lui cealță vor demonstra că pisica lui Ceaușescu a ajuns între timp leu, dar nu unul devalorizat, ci în curs de terorizare.

MARIUS TUPAN

## LA ROZA...

La roza care-a răsărit  
E-o cale nu prea lungă  
Că doar un an i-a trebuit  
Lumii ca să-i ajungă...

Ehe! De mult s-au scuturat  
Petalele-i albaste  
Azi se resimt și în senat  
Spiniile „rozinei” noastre!

Icoana rozei ce-a murit  
Atîrnă, greu, în cuie  
Era pe cînd ne-am fesenit  
Azi, o vedem, și nu e.

Tot astfel, cînd al nostru vot  
Pieri în urna-adîncă  
Parfumul „rozei”, idiot  
Ne urmărește încă...

ROMULUS SĂLĂGEAN

## PLEACĂ AI NOȘTRI, VIN TOT ȚIA?

E știut că alegerile din 1990 au fost cîștigate de Televiziunea Română, în strînsă colaborare cu Cooperativa de zvonuri. Timidă și totodată naivă, opoziția a făcut onorabilă figurație. A cîștigat cît putea cîștiga, din moment ce și-a închipuit că politica e un joc de gentlemen, în care fair-play-ul e mai important decît rezultatul.

Prin intermediul micului ecran și-al zvonurilor, românul a aflat că, de vor învinge țărăniștii, își vor reinhăța moșiile; cît despre liberali, aceștia nu ținteau, nici mai mult, nici mai puțin, decît să-și recupereze uzinele. Cum românul de rînd n-a posedat, de cînd lumea, nici moșii, nici fabrici, chestiunea ar fi trebuit să-l lase rece. Însă, ideea că le-ar putea poseda altcineva l-a umplut de sfîntă indignare. Mai bine ale nimănui, adică ale statului.

A mai aflat românul că opoziția, păcătoșii, au de gînd să ne vîndă țara. (Pe atunci mai exista cîte ceva de vîndut). Cum românul nostru a fost dintotdeauna bun patriot, chiar dacă, uneori, cam păgubos, a respins înfiorat și asemenea oroare. Cînd te poți descurca fără un leu în buzunar, merge și fără dolari, sau alte scîrbavnice valute.

Așa s-a întîmplat că în mai, anul trecut, s-au ales ai noștri. Zdrobitor. Mai precis, exact procentul necesar să existe și niscaiva din ceilalți, de decor, că dă frumos, dar fără drept de a decide ceva.

Sau, măcar, de a împiedica pe cineva.

Spre cîntecul nostru, totuși, trebuie spus că a existat o deosebire esențială între alegerile din '90 și cele din '46. De astă dată, vreau să spun, românul de rînd a fost tras pe sfoară de forțe autohtone. Fără tancuri de import, ori grosolane falsificări. Nu mai era nevoie: între timp ne-am școlit propriii specialiști.

Iată însă că, după un singur an, situația scriștie din încheieturi. Dacă-n politică, de obicei, a juca onest înseamnă navitate, apoi nici a sări peste mîrtoagă în direcția opusă nu-i o sfîrșită. Se-ntimplă, cumva, cam ca într-o căsnicie: nevasta tot n-o să te creadă, după luna de miere, că ești un sfînt, oricît ai jura — dar dacă-i explici că din două-n două nopți ai avut ședință de sindicat, precis li sare țandăra. Nu fără teme, aș spune.

Deci, situația s-a modificat. Cum devine chestia cu moșiile, ne-am lămurit. Nădăjdăuim că trucul cu împărțitul pămîntului ca să ai ce lua înapoi nu va mai funcționa, a doua oară. Iar a produce mai puțin decît glorioasele cooperative socialiste agricole sau viceversa, specialiștii susțin că-i oricum imposibil. Decît, poate, prin zona Sahelului. Dinspre partea asta, parcă s-ar arăta o geană de lumină — firește, de nu vor născoci parlamentarii noștri vreo năzbîtie legală care să ne readucă de unde am plecat.

Cît despre uzine, acestea sint iarăși ce-au fost, ba chiar mai rău. Dacă, să presupunem, s-ar ivi peste noapte vreun Malaxa, să-și reintre în drepturi, ar dura fix intervalul între semnarea actului de reimprietărire și-a declarației de faliment. Două-trei minute, acolo. Drept care, urmează probabil împrietărire clasei muncitoare cu niște hîrtii lucitoare, după care vom închide festiv, în sunet de fanfară, șandramaua.

Despre vînzarea de țară, ce să mai vorbim. N-ar strica dacă Guvernul ar imprumuta un milion de dolari (tot nu s-ar simți, lîngă celelalte) pe care să-l pună în palmă, drept premiu, celui care ar reuși să convingă pe cineva să ne ofere ceva, cît de puțin, în schimb. Doar că, se pare, comerșantul care să vîndă nimic nu s-a născut încă, nici chiar pe meleaguri ce numai de comerșanți nu duc penurie.

Între timp, n-am idee dacă românul a devenit mai isteț. Cum se spune că foamea face bine la gîndire, aș presupune că, oricum, mai prost ca acum un an nu-i. Parcă, mai greu de dus cu preșul.

Așa că n-aș putea pronostica mare lucru, dacă aș fi întrebant cine va cîștiga următoarele alegeri. Aș îndrăzni să afirm că știu cine nu le va cîștiga. Și, oricum, cîștit ar fi să se ofere și sărmanei opoziții șansa de a se compromite.

Între timp, noi postim, nu gîndim.

ADRIAN SOCACIU

■ „Liga fecioarelor din Buzău” aflînd cu amărăciune grozavă în suflet că senatoarele Gelu Voican-Voiculescu nu o mai patronază, încît a acceptat postul de ambasador în Senegal, a hotărît să se autodizolve. Membrele acestei ligi de mironoșite feseniste au mai hotărît să renunțe imediat la integritatea hîmenului. Trei fecioare au și luat-ă calea Turciei spre a se supune operației naturale.

■ Dl. Agache Clăpău din municipiul Ploiești, ne trimite un reportaj calificat cu profundă emoțiune patriotică de tip original. Aflăm astfel că în gloriosul oraș cîndva podgorean, a fost organizată o serbare cîmpenească întru cinstirea memoriei martiriului Candiano Popescu, primul prezident de republică din istoria popoului român. La tribuna oficială îmbrăcată completamente trandafiri de la Moldova, au luat-ă loc reprezentanții puterii locale, clerul, comandantul pompierilor militari, un delegat „Vatra românească”, conf. univ. dr. Gheorghe Dumitrașcu, genialul prozator Radu Theodoru și tineri sportivi S.R.I. În mijlocul acestor înalte și foarte onorabile personalități a tronat dl. senatore Romanul Vulpescu, antimonarhist încă înainte de a i se tăia buricul. După ce dl. senatore a tunat și fulgerat în contra monarhiei tiranice, a spus că știe precis

## Vocea patriotului național

## răspunde cititorilor

că regele Mihai a băut votcă cu împăratul proletar I.V. Stalin. Lumea a strigat „Ura! Vivat Romul Vulpescu! Ura! Vivat republicanul Ubu! Ura! Vivat! Vivat!”. Un grup de copii români i-au pus ovațiunatului pe cap o coroană împletită tot din trandafiri moldovenești. Serbarea cîmpenească a continuat cu recitări din opera d-lui senatore (carele se știe cum că este și poet național dar nu de grosimea lui Adrian Păunescu), cu arii de operetă, cu desfundări de butoaie, cu focuri de artiști, cu tiribombe și lins acadele. Seara a urmat un splendid bal mascat, unde dl. senatore Vulpescu a apărut în costum de Pantalone. Dl. Agache Clăpău precizează că antimonarhistul nostru a ris mult, a ciupit de fund doamnele feseniste și a împărțit autografe tinerelor constituite în „Societatea de lectură Candiano Popescu”. Istorică serbare s-a încheiat cu aparițiunea Cetățeanului turmentat.

■ Numeroși cetățeni ai cartierului Crîngăși roagă pe dl. primar, sector VI să împartă măști de gaze cetățenilor din această parte nordică a sacrei noastre Capitale. Cică din cauza gunoșului neridicat cu săptămînilor, lumea se sufocă exact ca populațiunea kurdă gazată mai ieri de nemuritorile comandant de armie Saddam Hussein. D-le primar, faceți ceva cu rezon pentru acești oameni blajini, altminterea dinșii sunt gata să adune pisicile moarte din cartier și să le arunce plini de elan în curtea Palatului prezidențial Cotroceni.

■ Doamna profesoară Zoița Prăjiturescu din urbea Tecuci ne imploră fierbinte s-o informăm la ce lucrează prezinte prozatoarea Ileana Vulpescu, mumă sfîntă din popor, totodată soață a eminențelului nostru om politic Romanul, dicorat cu Ordinul „Candiano Popescu”. Am aflat-ă pozitiv. Prozatoarea trudește prezinte la romanul „Arta

conversației la daci”, care va apare la editura „Fundatiunea România Mare”.

■ Ion Arvinte Urdă, ghinăral rezervă, fost combatant pe cîmpurile de rezbel atît în Est, cît și în Vest, susține printr-un studiu pus la dispozițiunea noastră, că dacă Regele Mihai nu ar fi săvîrșit nedemnul act de la 23 August 1944, trupele sovietice s-ar fi retras de pe teritoriul scumpei Români lupta în contra Ghermaniei fasciste continuînd-o pe dealaltă latură a Dunării și prin nordul Evropii. În felul acesta patria tuturilor românilor, din fericire azi deplină suverană, scăpa de tirania bolșevică. Dragi cititori, este un punct de vedere original ce trebuie rapidamente popularizat prin gazetele antișovine România Mare, Evropa, Națiunea, Adrian Riza și altele asemenea.

■ Ardeleanca de bine Anița Bojoc ne roagă s-o rugăm pe simpatica noră de preot Carolina Ilica să-și schimbe prenumele, întrucît el nu este de sorginte neoașă.

■ Domnule Ghiță Oală, știm. Da noi suntem atenți cînd vorbim la telefon.

RICĂ VENTURIANO  
studinte în drept și publicist

Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 00